

»Jezus nam je zapustil eno samo zapoved: ›Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil.« Kaj bi bilo jasnejše, svobodnejše, lepše, srečnejše kot to?«

Med včerajšnjimi izobčenci so nekateri postali zidarji. Vsak dan pod strokovnim in budnim očesom Pedra Opeke gradijo in povečujejo svojo vas.

»Odgovorna odločitev za boj proti revščini je edini način, da se je rešimo. Za Akamasoo »prava človeška civilizacija temelji na tem, kar se zahteva od ljudi, in ne na tem, kar se jim priskrbi.««

Kamnolom Bemasoandro – kar pomeni »veliko sonca«. Je prvi, ki so ga odprli v Akamasoi. Imenujejo ga tudi »katedrala«, saj je Pedro Opeka tukaj zgradil oltar, kjer mašuje trikrat na leto.

Z Božjo pomočjo smo zmogli dan na dan dokazovati, da revščina ni usodna. Prvič, ni mogoče, da bi Bog na poti človeštva zapustil brez pomoči milijone otrok in staršev, žrtev sebičnosti, čaščenja denarja in nečloveških političnih ideologij. Dalje, vem, da se srce vsakega človeka lahko spreobrne v bratsko usmiljenje. Dokaz za to so darovalci, ki sodelujejo z nami. In koliko neverujočih, ki so se udeležili naše nedeljske maše, sta pretresli moč upanja in veselje naših otrok, da so se poslovili polni hvaležnosti za teh nekaj ur, ki so jih preživeli z nami. Mogoče so v srcu začutili, da je Bog tukaj, v vsakem trpečem človeku ... v vsakem zapuščenem otroku na ulicah naših mest.

Da, Božja ljubezen je navzoča v Akamasoi.

Naše vodilo pa ostaja: veselje, odpuščanje in upanje!

PEDRO OPEKA

Predgovor

Kako veselo je v letu 2014 praznovati petindvajsetletnico naše skupnosti Akamasoa, ustanovljene v Antananarivu, glavnem mestu Madagaskarja! Spet je tu nov čudež: natis druge knjige fotografij v čast našemu gibanju za človekoljubno sodelovanje. To gibanje je iskrena povezanost prebivalcev Akamasoe, tisočev družin, ki so bile zapuščene na smetišču in na ulicah Antananariva, s štiristošestdesetimi mladimi Malgaši, člani naše skupnosti, po vsem svetu pa z vrsto velikodušnih darovalcev, združenih v boju proti suženjstvu revščine.

Najprej bi se rad prisrčno zahvalil Laurentu de Gebhardtu, avtorju fotografij in besedila za obzirno in spoštljivo pozornost in za njegov dar, ki ga je skromno ponudil ljudem Akamasoe in ki priča o njihovem življenju.

Noben dokumentarni film, nobena reportaža, nobena pripoved in nobena knjiga fotografij ne bodo mogli nikoli prikazati vseh usod v skupnosti Akamasoa, saj so te skupek tragičnih dogodkov, čustvenih in duševnih ran, bolečih občutij, telesnih in moralnih pretresov. Vse to je tako zapleteno! Srca so otopela, razum ovit v molk!

Vendar pa želim, bralec, da bi ti knjiga prebudila srce in razum, da bi osebno občutil vse tegobe in tudi vse prikrite nežnosti. Da bi v temi skrajne revščine zagledal rahlo, krhko, neskončno milo in negotovo svetlobo!

Vem, da je to mogoče, saj s fotografij govorijo pogledi ... V očeh odseva duša, iz oči se sveti trepetanje duše, duše, ki zaznava vrvenje življenja: hrup in srečo, trpljenje in nežnost, razočaranje in pričakovanje, konec krutih spopadov in pomiritev, žalost in veselje ... Pogledi pa osvetljujejo tudi dogodke, predmete in pokrajine in vse to prežemajo barve duš!